

Sygn. akt I UK 498/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera (przewodniczący)
SSN Jolanta Frańczak (sprawozdawca)
SSN Halina Kiriło

w sprawie z odwołania J.N.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 17 stycznia 2017 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 18 czerwca 2015 r., sygn. akt III AUa .../14,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Apelacyjnemu w [...] do ponownego rozpoznania i orzeczenia o
kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w [...] wyrokiem z dnia 27 czerwca 2014 r. oddalił odwołanie wnioskodawcy J.N. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O. z dnia 28 marca 2014 r. odmawiającej wnioskodawcy prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. posiadał 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych oraz staż pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 12 lat 8 miesięcy i 26 dni. Sporny pozostawał okres pracy w Zespole Opieki Zdrowotnej w [...] w charakterze pomocnika palacza, gdzie wnioskodawca został przyjęty do pracy po raz pierwszy na sezon grzewczy od dnia 1 stycznia do dnia 31 maja 1991 r. Kolejne umowy o pracę na stanowisku pomocnika palacza obejmowały sezony grzewcze: od dnia 1 listopada 1991 r. do dnia 30 kwietnia 1992 r., od dnia 19 października 1992 r. do dnia 30 kwietnia 1993 r., od dnia 1 listopada 1995 r. do dnia 30 kwietnia 1996 r. Umowa o pracę z dnia 30 kwietnia 1996 r. na okres od dnia 1 maja do dnia 30 września 1996 r. dotyczyła stanowiska pracownika gospodarczego, a umowa od dnia 1 października 1996 r. ponownie stanowiska pomocnika palacza. Od dnia 1 maja do dnia 31 października 1997 r. wnioskodawca pracował w wymiarze $\frac{1}{2}$ etatu w charakterze pracownika gospodarczego. W okresie od dnia 21 października do dnia 27 listopada 1997 r. odbył on kurs palaczy kotłów wodnych i parowych. Od dnia 1 maja 1998 r. pracodawca powierzył wnioskodawcy obowiązki pracownika gospodarczego z wymiarem czasu pracy do 134 godzin miesięcznie. Od dnia 31 grudnia 2000 r. wnioskodawca był zatrudniony w Zespole Opieki Zdrowotnej w [...] w kolejnych sezonach grzewczych jako palacz, a poza tymi sezonami jako pracownik gospodarczy. Z korespondencji wewnętrznej wynika, że w celach grzania wody piec opalany był przez cały rok. Nie ma jednak danych o rodzaju pieca obsługiwanego przez wnioskodawcę. Wiadomo tylko, że znajdował się w Przychodni Rejonowej nr 3 przy ul. G. w [...]. Dane o parametrach technicznych pieca nie dostarczyły ani zeznania wnioskodawcy, ani wskazanych przez niego świadków. Możliwe było jedynie ustalenie, że w przychodni były dwa duże piece do ogrzewania centralnego pomieszczeń używane w sezonach grzewczych i jeden piec do grzania ciepłej wody czynny cały rok. Budynek przychodni był trzykondygnacyjny, wszystkie piece były nie zmechanizowane. Miejski Zarząd Obiektów „Służby Zdrowia” w [...], będący następcą prawnym Zakładu Opieki Zdrowotnej w [...], odmówił wnioskodawcy wydania świadectwa pracy w szczególnych warunkach wskazując, że obsługiwane przez niego piece nie były typu przemysłowego, a ponadto zatrudniony był on na

przestrzeni lat w różnym wymiarze czasowym, często w niepełnym etacie i wykonywał także inne prace niż prace palacza.

W świetle tak poczynionych ustaleń faktycznych Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie. Okresów pracy wnioskodawcy na stanowisku palacza c.o. w sezonach grzewczych od dnia 1 listopada 1995 r. w Zespole Opieki Zdrowotnej w [...] nie można bowiem zaliczyć do prac w szczególnych warunkach. Wykaz A stanowiący załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm., dalej jako rozporządzenie z dnia 7 lutego 1983 r. lub rozporządzenie) zawiera stanowisko palacza w dziale XIV poz. 1, opisane jako „prace nie zautomatyzowane palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego”. Za piece typu przemysłowego uważa się kotły parowe lub wodne odpowiadające Polskiej Normie PN - 70H - 83136, przeznaczone do wytwarzania pary lub podgrzewania wody, których moc przekracza 1 MW, przy czym na kotłach wodnych temperatura wody na wylocie przekracza 115° C, a w kotłach parowych ciśnienie pary przekracza 70 Kpa (około 0/7 at). Kocioł typu przemysłowego to kocioł umiejscowiony w ciągu technologicznym danego zakładu pracy, służący do wytwarzania energii w postaci pary wodnej poruszającej rozmaite maszyny, urządzenia lub do wytwarzania gorącej wody wykorzystywanej w procesie produkcji. Natomiast kocioł grzewczy jest tylko nośnikiem do wytwarzania ciepłej wody i pary do celów użytkowych. Między tymi kotłami jest wiele technicznych różnic, między innymi dotyczących ciśnienia, używanego paliwa. W tym kontekście Sąd Okręgowy wskazał, że z informacji uzyskanej od następcy prawnego pracodawcy wnioskodawcy nie wynika, aby kocioł (piec) przez niego obsługiwany był kotłem typu przemysłowego. Oceny tej nie mogły zmienić zeznania wnioskodawcy czy też świadków. Ich wiedza ma charakter ogólny i nie obejmuje szczegółów co do parametrów pieców (kotłów) stanowiących wyposażenie kotłowni przychodni. W tych okolicznościach Sąd Okręgowy uznał, że obsługiwany przez wnioskodawcę piec c.o. nie służył do celów produkcji, ale do celów użytkowych. A zatem nie mógł to być piec typu przemysłowego. To oznacza, że praca wnioskodawcy na stanowisku palacza w spornych okresach nie była pracą w

szczególnych warunkach. Dlatego też wnioskodawca nie spełniał przesłanek warunkujących przyznanie emerytury w wieku obniżonym bowiem nie udokumentował 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

W apelacji od tego wyroku wnioskodawca domagał się jego zmiany i przyznania prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach, zarzucając między innymi błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie przepisów prawa materialnego, tj. poz. 1 działu XIV wykazu A rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. Przepis ten stanowi, że pracą w szczególnych warunkach jest każda praca nie zautomatyzowana palaczy, a sformułowanie „typu przemysłowego” odnosić należy wyłącznie do prac rusztowych kotłów parowych i wodnych.

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] wyrokiem z dnia 18 czerwca 2015 r. oddalił apelację.

Sąd Apelacyjny uznał, że dla rozstrzygnięcia sprawy istotna jest prawidłowa interpretacja opisu stanowiska pracy wymienionego w dziale XIV poz. 1 wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. Ustawodawca jednoznacznie odnosi się w tym opisie do dwóch różnych stanowisk pracy, tj. „pracy nie zautomatyzowanej palacza kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego” oraz „pracy nie zautomatyzowanej rusztowego kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego”. W obu przypadkach rozporządzenie wymaga, by prace wykonywane na tych stanowiskach dotyczyły obsługi ściśle określonych instalacji, tj. przemysłowych kotłów parowych lub wodnych. Tylko wtedy praca palacza lub rusztowego uznana może zostać za pracę w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 887 ze zm.). W pozostałych wypadkach prace palaczy lub rusztowych, choć świadczone z reguły w trudnych i szkodliwych dla zdrowia warunkach, nie mogą zostać uwzględnione do szczególnego stażu pracy. Nie każda praca w warunkach szkodliwych dla zdrowia jest jednocześnie pracą w szczególnych warunkach w rozumieniu ustawy. Stąd interpretacja poz. 1 działu XIV wykazu A załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. przedstawiona w apelacji, zgodnie z którą sformułowanie „typ przemysłowy” miałyby mieć zastosowanie wyłącznie do prac

wykonywanych na stanowisku „rusztowego”, a nie na stanowisku „palacza”, sprzeczna jest z literalnym brzmieniem tego wykazu.

Według Sądu Apelacyjnego, warunkiem koniecznym uznania nie zautomatyzowanej pracy na stanowisku palacza za zgodną z obowiązującym brzmieniem rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. jest wykazanie, że ubezpieczony pracę tę wykonywał przy kotłach parowych lub wodnych, jak również, że kotły te były kotłami typu przemysłowego. Definicji pojęcia „kocioł parowy lub wodny typu przemysłowego” nie zawiera rozporządzenie z dnia 7 lutego 1983 r. ani żaden przepis ustawy. Wobec tego Sąd Apelacyjny podzielił pogląd wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 3 grudnia 2013 r., III AUa 169/13 (LEX nr 1415904), zgodnie z którym kotłem typu przemysłowego jest kocioł umiejscowiony w ciągu technologicznym danego zakładu pracy, którego praca ma zasadniczo dostarczać temu zakładowi energii w postaci pary (np. poruszającej rozmaite urządzenia i maszyny) lub gorącej wody wykorzystywanej w procesie produkcji. Kotłem typu grzewczego jest zaś kocioł, którego zadanie to dostarczanie ciepła, dla którego gorąca woda lub para jest jedynie nośnikiem lub też dostarczanie ciepłej wody i pary do celów użytkowych, ale nie przemysłowych (np. mycie, pranie, gotowanie). Pomędzy tymi kotłami istnieje szereg technicznych różnic (między innymi temperatury uzyskiwane w komorze spalania, ciśnienie wody czy pary, osiągane w instalacji, ilość i rodzaj spalanego paliwa), powodujących istotne różnice w ich obsłudze. Te zaś wykluczają zastosowanie rozszerzającej wykładni zapisów poz. 1 działu XIV wykazu A i objęcie nimi prac przy obsłudze innych pieców (kotłów), nie będących kotłami typu przemysłowego. O przemysłowym charakterze pieca nie stanowi wyłącznie jego specyfikacja, moc, gabaryty lecz także jego zastosowanie, przeznaczenie wytworzonej energii. Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że piece zainstalowane w spornym okresie zatrudnienia wnioskodawcy, służyły wyłącznie do ogrzewania centralnego pomieszczeń w trakcie sezonów grzewczych oraz do grzania ciepłej wody przez cały rok. Energia przez nie wytwarzana nie służyła w żadnym razie do celów przemysłowych, co nie pozwala przyjąć, by w spornym okresie wnioskodawca wykonywał pracę tożsamą ze stanowiskiem palacza wymienioną w wykazie A dział XIV poz. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r.

Skargę kasacyjną od tego wyroku wniósł wnioskodawca, zaskarżając go w całości i wnosząc o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w całości i o orzeczenie, że przysługuje mu prawo do wcześniejszej emerytury oraz o rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

Skarżący zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z poz. 1 działu XIV wykazu A załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. przez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że praca palacza centralnego ogrzewania wykonywana przez niego w Zespole Opieki Zdrowotnej w [...] nie jest tożsama z pracą określoną w dziale XIV poz. 1 wykazu A jako „prace nie zautomatyzowane palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego”, co doprowadziło do odmowy przyznania prawa do wcześniejszej emerytury z uwagi na niespełnienie przesłanki 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej podniesione zostało, że wobec braku definicji legalnej pojęć „kotły parowe i wodne typu przemysłowego” konieczna jest wykładnia zapisów działu XIV poz. 1 wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. przez wyjaśnienie co oznacza zwrot „typ przemysłowy” oraz czy pojęcie to należy odnosić wyłącznie do instalacji przemysłowych mających zastosowanie w typowych zakładach przemysłowych skoncentrowanych na produkcji (tj. elektrociepłowniach, hutach, fabrykach), czy też pojęcia tego nie należy interpretować w powiązaniu z konkretnymi działami przemysłu, a zatem dopuszczalne jest przyjęcie, iż takie kotły (piece) występują także w innych zakładach pracy bez względu na ich główny profil działalności (o ile posiadają parametry techniczne zbliżone do tych stosowanych w zakładach produkcji). Skarżący uwypuklił, że rozporządzenie z dnia 7 lutego 1983 r. posługuje się sformułowaniem „typ przemysłowy”, a nie pojęciem - kocioł (piec) przemysłowy, które to pojęcia nie są tożsame. Wobec braku wiążącego ustalenia rozumienia pojęć „kotły parowe i wodne typu przemysłowego”, nie należy nadawać im znaczenia odmiennego od potocznego. Według Słownika języka polskiego

(wydawnictwo PWN), słowo „typ” to „wzór, któremu odpowiada pewna seria przedmiotów, ludzi, zjawisk itp.” Synonimem słowa „typ” jest z kolei słowo „rodzaj”, co oznacza „gatunek czegoś wyróżniany ze względu na pewne cechy”. Wobec tego kocioł parowy i wodny typu przemysłowego, to nie tylko kocioł (piec) przemysłowy, lecz także kocioł (piec) taki jak przemysłowy, kocioł podobny rodzajowo, odpowiadający zbliżonym cechom, podobnym parametrom, gabarytom, itp. jakie posiadają kotły stosowane w zakładach przemysłowych. Gdyby ustawodawcy chodziło wyłącznie o kocioł (piec) przemysłowy to taka intencja zostałaby wyraźnie wyartykułowana, jak to ma miejsce w dziale XIV poz. 2 wykazu A załącznika do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. Powyższa argumentacja sprowadza się zatem do wykładni przepisów prawa, która powinna uwzględniać, że na określonym stanowisku pracy w szczególnych warunkach, niezależnie od branży czy profilu działalności zachodzi jej ujemne oddziaływanie na zdolność psychofizyczną do zatrudnienia, co wpływa na uprawnienie do wcześniejszej emerytury, o której mowa w art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest uzasadniona. Zgodnie z art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, tj. 1 stycznia 1999 r., osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa w wieku niższym niż 65 lat dla mężczyzn oraz okres składkowy wynoszący 25 lat. Przepisy dotychczasowe w rozumieniu art. 184 ust. 1 tej ustawy zawiera rozporządzenie z dnia 7 lutego 1983 r. Według § 1 ust. 1 tego rozporządzenia, ma ono zastosowanie do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia. Stosownie do zapisu działu XIV poz. 1 wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. jako prace w szczególnych warunkach uznawane są prace nie zautomatyzowane

palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego. Oznacza to, że nie każda praca na stanowisku palacza jest pracą w szczególnych warunkach, ale tylko praca palacza nie zautomatyzowanego kotła parowego lub wodnego typu przemysłowego. Jak trafnie zauważył Sąd Apelacyjny, definicji kotła parowego lub wodnego typu przemysłowego nie zawiera rozporządzenie z dnia 7 lutego 1983 r. ani żaden przepis ustawowy. Dlatego też w tej kwestii pomocniczo należy odwołać się Polskiej Normy Normalizacyjnej PN - 70/H - 83136 określającej parametry techniczne kotła typu przemysłowego. Podobne stanowisko zostało wyrażone przez podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy, Płac i Spraw Socjalnych w piśmie z 14 listopada 1985 r., znak W-6162-1786/AL./85, skierowanym do podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia i Opieki Społecznej, w którym stwierdzono, że zgodnie z Polską Normą - PN-70/H-83136 (obecnie norma ta jest już wycofana), określającą pojęcie kotłów grzewczych oraz ich parametry - jako nie zautomatyzowane kotły parowe lub wodne typu przemysłowego należy rozumieć urządzenia z paleniskiem, przeznaczone do wytwarzania pary lub podgrzewania wody ciepłem wywiązującym się w procesie spalania paliwa, których moc przekracza 1 MW, przy czym w kotłach wodnych temperatura wody na wylocie przekracza 388K (115°C), a w kotłach parowych ciśnienie pary przekracza 70 Kpa (ok. 0,7 at.). Takie też parametry kotła parowego lub wodnego typu przemysłowego przyjmowane są powszechnie w orzecznictwie sądów apelacyjnych (por. wyroki Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 20 września 2016 r., III AUa 703/16, LEX nr 2151542 oraz z dnia 15 grudnia 2015 r., III AUa 1211/15, LEX nr 1960785; Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 13 października 2015 r., III AUa 1834/14, LEX nr 1842169; Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 6 listopada 2013 r., III AUa 920/13, LEX nr 1388871).

Nie ma jednak racjonalnego uzasadnienia, aby przyjąć, że kocioł parowy lub wodny typu przemysłowego, o którym mowa w dziale XIV poz. 1 załącznika A do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r., to jedynie kocioł w ciągu technologicznym zakładu przemysłowego służący do wytwarzania energii w postaci pary wodnej poruszającej rozmaite maszyny, urządzenia lub do wytwarzania gorącej wody wykorzystywanej w procesie produkcji. W wyroku z dnia 6 grudnia 2016 r., II UK 451/15 (niepublikowanym) oraz z dnia 20 marca 2013 r., I UK 517/12 (LEX nr

1383245) Sąd Najwyższy konsekwentnie uznaje, że są to także kotły (przemysłowe) wykorzystywane do ogrzewania pomieszczeń mieszkalnych, biurowych, handlowych, a więc spełniające funkcje użytkowe. Powyższa konstatacja niweczy zatem pogląd prezentowany przez Sąd Apelacyjny, że kotłem typu przemysłowego jest jedynie kocioł umiejscowiony w ciągu technologicznym danego zakładu pracy, którego praca ma zasadniczo dostarczać temu zakładowi energii w postaci pary (np. poruszającej rozmaite urządzenia i maszyny) lub gorącej wody wykorzystywanej w procesie produkcji. W tym względzie rację ma skarżący zarzucając, że kotły (piece) typu przemysłowego występują nie tylko w procesie produkcji i mogą być one wykorzystywane w celach użytkowych do ogrzewania pomieszczeń. Istotne jest jednak, aby posiadały zbliżone parametry techniczne do tych stosowanych w ciągu technologicznym. Pod poz. 1 działu XIV załącznika A do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. wymieniona są bowiem prace nie zautomatyzowane palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego. Wobec tego, jeżeli obsługiwane przez palaczy kotły nie zautomatyzowane odpowiadają parametrom kotłów typu przemysłowego oraz prace przy ich obsłudze - przez zatrudnionego na stanowisku palacza - były wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na tym stanowisku, to powinny one zostać uznane za prace w szczególnych warunkach. Pomiędzy kotłami typu przemysłowego a kotłami grzewczymi występuje szereg różnic wynikających z parametrów technicznych, użycia danego paliwa. Z tego względu ustawodawca w załączniku A do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. nie zaliczył do prac w szczególnych warunkach każdej pracy palacza, a jedynie prace nie zautomatyzowane palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego.

Istotne jest zatem odniesienie się do parametrów, cech właściwych dla kotłów typu przemysłowego, które określała Polska Norma Normalizacyjna PN - 70/H - 83136. Synonimem słowa „typ” jest bowiem słowo „rodzaj”, co oznacza „gatunek czegoś wyróżniany ze względu na pewne cechy”. Do takich parametrów nie odwołuje się jednak skarżący w uzasadnieniu podstawy skargi, a zawarta w niej argumentacja sprowadza się tylko do tego, że „zapewnienie komfortu cieplnego dla budynku trzykondygnacyjnego świadczy o znaczącym zapotrzebowaniu na energię. Z tego względu w kotłowni były dwa duże piece do ogrzewania centralnego i jeden

piec do grzania wody i tym samym temperatury uzyskiwane w komorze spalania były wyższe niż te, które wystarczają do codziennego ogrzewania budynków domowych”. Kwestii tych nie wyjaśniają także Sądy obu instancji, mimo iż Sąd pierwszej instancji dostrzega znaczenie posiadania przez kocioł typu przemysłowego odpowiednich parametrów wynikających z Polskiej Normy Normalizacyjnej. Niemniej jednak bezpodstawnie przyjmuje, podobnie jak Sąd Apelacyjny, że skoro kocioł (piec) obsługiwany przez skarżącego nie służył do celów produkcji, tylko do celów użytkowych, to nie mógł to być kocioł (piec) typu przemysłowego. Podobne stanowisko zajął Miejski Zarząd Obiektów „Służby Zdrowia” w piśmie z dnia 23 stycznia 2014 r. skierowanym do skarżącego w przedmiocie odmowy wydania świadectwa pracy w szczególnych warunkach, wskazując, że „co prawda ręcznie obsługiwał on piec, jednak piec służył do ogrzewania Przychodni Rejonowej i dlatego nie sposób uznać, że był piecem typu przemysłowego, który służył dla przykładu do wytwarzania pary potrzebnej w procesie produkcji bądź do przeprowadzania procesów technologicznych”.

A zatem, skoro zaskarżony wyrok, oparty na błędnej wykładni prawa materialnego, jest wadliwy, a stan sprawy nie upoważnia do stanowczego rozstrzygnięcia wobec braku jednoznacznych ustaleń faktycznych dotyczących przede wszystkim parametrów kotłów grzewczych obsługiwanych przez skarżącego, to zaskarżony wyrok podlega uchyleniu w całości, a sprawa przekazaniu Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Z tego względu Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 zdanie pierwsze k.p.c. oraz art. 108 § 2 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. orzekł jak w sentencji.